Eiropas Parlaments
2024-2029

PIEŅEMTIE TEKSTI

P10_TA(2026)0203

Vēršanās pret transnacionālām represijām – kā veidot ES stratēģiju Eiropas suverenitātes un demokrātisko vērtību aizsardzībai

Eiropas Parlamenta 2026. gada 16. jūnija rezolūcija par vēršanos pret transnacionālām represijām – kā veidot ES stratēģiju Eiropas suverenitātes un demokrātisko vērtību aizsardzībai (2025/2179(INI))

Eiropas Parlaments,

– ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību 2. pantu, kurā noteiktas ES pamatvērtības – cilvēka cieņa, brīvība, demokrātija, vienlīdzība, tiesiskums un cilvēktiesību ievērošana,

– ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienību un jo īpaši tā 3. un 21. pantu,

– ņemot vērā aizvien biežākās transnacionālās represijas un dalībvalstu pienākumu aizsargāt visus to teritorijā dzīvojošos cilvēkus,

– ņemot vērā Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju,

– ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu,

– ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību, jo īpaši tā 83. un 215. pantu,

– ņemot vērā ANO 1998. gada Deklarāciju par cilvēktiesību aizstāvjiem,

– ņemot vērā ANO Cilvēktiesību padomes 2025. gada 4. aprīļa rezolūcijas “Cilvēktiesību aizstāvji un jaunās un topošās tehnoloģijas: cilvēktiesību aizstāvju, tostarp sieviešu cilvēktiesību aizstāvju, aizsardzība digitālajā laikmetā” un 2025. gada 1. jūlija paziņojumu “Pilsoniskās sabiedrības telpa”,

– ņemot vērā ANO Augstā cilvēktiesību komisāra biroja 2025. gada

18. jūnija īso aprakstu par transnacionālām represijām[1],

– ņemot vērā ANO augstā cilvēktiesību komisāra 2025. gada 13. janvāra paziņojumu par cilvēktiesību aizstāvju aizsardzības uzlabošanu,

– ņemot vērā ANO augstā cilvēktiesību komisāra gada ziņojumu un Augstā cilvēktiesību komisāra biroja un ģenerālsekretāra 2025. gada septembra ziņojumu "A/HRC/60/62: sadarbība ar Apvienoto Nāciju Organizāciju, tās pārstāvjiem un mehānismiem cilvēktiesību jomā. Ģenerālsekretāra ziņojums",

– ņemot vērā Vadošos principus uzņēmējdarbībai un cilvēktiesībām: īstenojot Apvienoto Nāciju Organizācijas satvaru "Aizsargāt, respektēt un piedāvāt tiesiskās aizsardzības līdzekļus", kas apstiprināti ar ANO Cilvēktiesību padomes 2011. gada 16. jūnija Rezolūciju 17/4,

– ņemot vērā neatkarīgu ANO cilvēktiesību ekspertu grupas paziņojumu, kurā paustas bažas par *in absentia* notikušu tiesas procesu skaita pieaugumu Baltkrievijā un kas publicēts 2025. gada 22. janvārī,

– ņemot vērā Starptautiskās Krimināltiesas Prokuratūras veikto provizorisko izskatīšanu par situāciju Lietuvas Republikā /Baltkrievijas Republikā (ICC-01/24-1),

– ņemot vērā 2004. gada jūnijā pieņemtās un 2008. gadā atjauninātās ES pamatnostādnes par cilvēktiesību aizstāvjiem un 2023. gada 16. marta rezolūciju par ES pamatnostādnēm par cilvēktiesību aizstāvjiem[2],

– ņemot vērā Padomes 2025. gada 27. janvāra secinājumus par ES prioritātēm ANO cilvēktiesību forumos 2025. gadā,

– ņemot vērā Padomes 2026. gada 30. janvāra secinājumus par ES prioritātēm ANO cilvēktiesību forumos 2026. gadā,

– ņemot vērā ES Rīcības plānu cilvēktiesību un demokrātijas jomā 2020.–2024. gadam, kas ir pagarināts līdz 2027. gadam,

– ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2022. gada 19. oktobra Regulu (ES) 2022/2065 par digitālo pakalpojumu vienoto tirgu un ar ko groza Direktīvu 2000/31/EK (Digitālo pakalpojumu akts)[3],

---

1 https://www.ohchr.org/en/documents/tools-and-resources/transnational-repression.

2 OV C, C/2023/409, 23.11.2023., ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/409/oj.

3 OV L 277, 27.10.2022., 1. lpp., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2065/oj.

– ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2024. gada 13. jūnija Direktīvu (ES) 2024/1760 par uzņēmumu pienācīgu rūpību attiecībā uz ilgtspēju un ar ko groza Direktīvu (ES) 2019/1937 un Regulu (ES) 2023/2859[4] (Direktīva par uzņēmumu pienācīgu rūpību attiecībā uz ilgtspēju),

– ņemot vērā ES 2024. un 2025. gada ziņojumu par cilvēktiesībām un demokrātiju pasaulē,

– ņemot vērā Komisijas 2025. gada 12. novembra paziņojumu "ES Stratēģija pilsoniskajai sabiedrībai" (COM(2025)0790),

– ņemot vērā Parlamenta 2023. gada 15. jūnija ieteikumu Padomei un Komisijai pēc izmeklēšanas par iespējamiem pārkāpumiem un administratīvām kļūmēm Savienības tiesību aktu piemērošanā attiecībā uz *Pegasus* un līdzvērtīgas novērošanas spiegprogrammatūras izmantošanu[5],

– ņemot vērā Komisijas un Savienības Augstās pārstāves ārlietās un drošības politikas jautājumos 2025. gada 12. novembra kopīgo paziņojumu "Eiropas demokrātijas vairogs – Spēcīgu un noturīgu demokrātiju stiprināšana" (JOIN(2025)0791),

– ņemot vērā Komisijas un Savienības Augstās pārstāves ārlietās un drošības politikas jautājumos 2025. gada 5. jūnija kopīgo paziņojumu "Starptautiska Eiropas Savienības digitālā stratēģija" (JOIN(2025)0140),

– ņemot vērā 2025. gada 13. novembra rezolūciju par cilvēktiesību aizstāvju transnacionālu represiju problēmas risināšanu[6],

– ņemot vērā 2026. gada 21. janvāra rezolūciju par vēršanos pret nesodāmību ar ES sankcijām, tostarp ar ES globālo cilvēktiesību sankciju režīmu (tā dēvēto ES Magņitska likumu)[7],

– ņemot vērā 2022. gada 9. marta rezolūciju par ārvalstu iejaukšanos visos Eiropas Savienības demokrātiskajos procesos, tostarp dezinformāciju[8],

– ņemot vērā 2023. gada 1. jūnija rezolūciju par ārvalstu iejaukšanos visos demokrātiskajos procesos Eiropas Savienībā, tostarp

---

4 OV L, 2024/1760, 5.7.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1760/oj.
5 OV C, C/2024/494, 23.1.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/494/oj.
6 Pieņemtie teksti, P10_TA(2025)0258.
7 Pieņemtie teksti, P10_TA(2026)0015.
8 OV C 347, 9.9.2022., 61. lpp.

dezinformāciju[9],

– ņemot vērā Īpašās komitejas attiecībā uz Eiropas demokrātijas vairogu darbu,

– ņemot vērā Starptautiskās Kriminālpolicijas organizācijas (*ICPO–INTERPOL*) Statūtus, jo īpaši to 2. pantu, kurā noteikts, ka organizācijai jādarbojas saskaņā ar Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju,

– ņemot vērā G7 valstu vadītāju 2025. gada 17. jūnija paziņojumu par transnacionālām represijām un G7 valstu šajā tematā ieinteresēto dalībnieku daudzpusējo dialogu par transnacionālām represijām, kurš notika 2025. gada februārī,

– ņemot vērā G7 valstu ārlietu ministru 2024. gada 19. aprīļa sanāksmes paziņojumu par globālu problēmu risināšanu un partnerību veicināšanu,

– ņemot vērā Eiropas Padomes Parlamentārās asamblejas Rezolūciju 2509 (2023) un Ieteikumu 2257 (2023) "Transnacionālas represijas kā pieaugošs drauds tiesiskumam un cilvēktiesībām",

– ņemot vērā Parlamenta ES ārpolitikas ģenerāldirektorāta 2025. gada jūnija pētījumu "Transnacionālas cilvēktiesību aizstāvju represijas: ietekme uz pilsonisko telpu un uzņēmējvalstu atbildība"[10],

– ņemot vērā Parlamenta ES ārpolitikas ģenerāldirektorāta 2026. gada janvāra pētījumu "Transnacionālo represiju īstenotāji un metodes un iespējamās pretpasākumu stratēģijas"[11],

– ņemot vērā Apvienotās Karalistes parlamenta Apvienotās cilvēktiesību komitejas 2024.–2025. gada sesijas septīto ziņojumu "Transnational repression in the UK" (Transnacionālas represijas Apvienotajā Karalistē),

– ņemot vērā Vācijas Federālās iekšlietu ministrijas 2025. gada jūnijā

---

9 OV C, C/2023/1226, 21.12.2023., ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/1226/oj.

10 Eiropas Parlaments, ES ārpolitikas ģenerāldirektorāts, Ārpolitikas analīzes un atbalsta nodaļa, "Transnational repression of human rights defenders: The impacts on civic space and the responsibility of host states", 2025. gada augusts, https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2025/754475/EXPO_STU(2025)754475_EN.pdf.

11 Eiropas Parlaments, ES ārpolitikas ģenerāldirektorāts, Ārpolitikas analīzes un atbalsta nodaļa, "Perpetrators and methods of transnational repression and possible counter-Strategies", 2026. gada janvāris, https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2026/775286/EXAS_STU(2026)775286_EN.pdf.

publicēto gada ziņojumu “Verfassungsschutzbericht 2024” (Konstitūcijas aizsardzības ziņojums 2024),

– ņemot vērā Reglamenta 55. pantu,

– ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu (A10-0142/2026),

A. tā kā transnacionālas represijas (TNR) ir apzināta, sistemātiska, mērķtiecīga un represīva prakse, kad režīmi vai to pastarpinātie spēki darbojas pāri robežām un veic darbības, kas nav to teritoriālajā jurisdikcijā, lai iebiedētu, apdraudētu, apklusinātu, piespiestu, kontrolētu vai kādā citā veidā kaitētu atsevišķiem cilvēkiem vai grupām, kuras dzīvo ārvalstīs, vai viņu ģimenes locekļiem vai atbalsta tīklam, izmantojot ļoti dažādus fiziskus, psiholoģiskus, digitālus, juridiskus, administratīvus un citus līdzekļus, ar kuriem tiek pārkāptas cilvēktiesības; tā kā par TNR mērķi kļūst tūkstošiem demokrātiju atbalstošu personu, kuras savā izcelsmes valstī īstenoto represiju dēļ bija spiestas no tās bēgt;

B. tā kā ES ir balstīta uz tādām vērtībām kā cilvēka cieņas respektēšana, brīvība, demokrātija, līdztiesība, tiesiskums un cilvēktiesību ievērošana;

C. tā kā TNR šīs pamatvērtības apdraud, veicina publisko debašu manipulāciju un pārkāpj pamattiesības un starptautiskās tiesības, kā arī ES un dalībvalstu suverenitāti un drošību; tā kā cilvēktiesību pārkāpumu skaita pieaugums izcelsmes valstīs bieži vien ir cieši saistīts ar TNR darbību pieaugumu ārvalstīs;

D. tā kā TNR, kas izdarītas ES dalībvalstu teritorijās, ir daļa no plašākās ārvalstu iejaukšanās stratēģijas, kuras mērķis ir demokrātisko institūciju un sabiedrības vājināšana, un tās ir tieša iejaukšanās ES iekšējā demokrātiskajā telpā, apklusinot aktīvistus, sašķeļot kopienas un izraisot bailes un pašcenzūru, kā arī vienlaikus apdraud ES ārējo darbību, ierobežojot ES dzīvojošo cilvēku spēju aizstāvēt demokrātiju, cilvēktiesības un pārskatatbildību trešās valstīs;

E. tā kā TNR var uzskatīt par noziegumu pret cilvēci Starptautiskās Krimināltiesas Romas statūtu 7. panta h) apakšpunkta[12] nozīmē, ņemot vērā šādu darbību sistemātiskumu un plašo pielietojumu;

F. tā kā visiem ES iedzīvotājiem neatkarīgi no etniskās vai nacionālās izcelsmes ir vienādas tiesības un aizsardzība saskaņā ar ES tiesību aktiem, tostarp Eiropas Savienības Pamattiesību hartā garantētās tiesības un aizsardzība; tā kā kompetentajām valstu un ES iestādēm ir jāaizsargā un jāatbalsta visu ES iedzīvotāju individuālās tiesības; tā kā, lai novērstu pašreizējās aizsardzības nepilnības, TNR ir vajadzīgi konkrēti, uz cietušajiem orientēti risinājumi; tā kā, ja TNR pirmām

12 https://www.icc-cpi.int/sites/default/files/2024-05/Rome-Statute-eng.pdf.

kārtām uzskata par drošības var ārvalstu iejaukšanās jautājumu, pastāv risks, ka netiks pamanītas citas to dimensijas un tādējādi reakcija nebūs pietiekami efektīva, nenodrošinot TNR skartajām personām un kopienām pietiekamu aizsardzību;

G. tā kā ārvalstu rīcībspēki ir īstenojuši TNR pret atsevišķiem cilvēkiem un grupām, kas dzīvo ES dalībvalstīs; tā kā dalībvalstis saskaras ar TNR dažādās pakāpēs un tām ir dažāds informētības, iestāžu sagatavotības un aizsardzības mehānismu pieejamības līmenis; tā kā to īstenotāji darbojas pāri robežām un izmanto šīs atšķirības starp valstu tiesisko un institucionālo regulējumu, lai mazinātu atsevišķu valstu reakcijas efektivitāti;

H. tā kā TNR skar daudzas politikas jomas un tādēļ ir vajadzīga papildu koordinācija; tā kā TNR taktikā bieži tiek izmantota starp aģentūrām un departamentiem pastāvošā tā sauktā pelēkā zona;

I. tā kā dalībvalstīm ir būtiska loma TNR novēršanā, izmeklēšanā un reaģēšanā uz tām; tā kā sadrumstalotas valstu pieejas un nepietiekama koordinācija starp dalībvalstīm mazina ES spēju efektīvi un konsekventi identificēt, novērst un cīnīties pret TNR un valstis nespēj risināt to pārrobežu aspektus; tā kā šāda sadrumstalotība praksē var palielināt ietekmēto cilvēku un kopienu nedrošību, tostarp palielināt izcelsmes valstu iespējas īstenot piespiešanu, pakļautību šādām darbībām un to ietekmi; tā kā ciešākai koordinācijai ES līmenī būtu jāatbalsta un jāpapildina dalībvalstu kompetence valsts drošības jomā;

J. tā kā pēdējo desmit gadu laikā savāktie dati liecina, ka TNR mērogs, ģeogrāfiskais tvērums un sarežģītība pastāvīgi palielinās; tā kā TNR iesaistīto rīcībspēku skaits un veidi arī ir paplašinājušies, jo represiju īstenošana tiek nodota tādiem pastarpinātiem spēkiem kā organizētās noziedzības tīkli, bijušie izlūkdienestu darbinieki un kiberaktori, tostarp ES dalībvalstīs, un tādējādi tiek uzturēta iespēja noliegt atbildību, apgrūtināta vainīgo noteikšana un apdraudēta pārskatatbildība;

K. tā kā TNR bieži netaisnīgi izmanto uzņēmējvalsts administratīvo, finanšu un migrācijas sistēmu parastās darbības, tostarp uz atbilstību balstīto finanšu kontroli, stingrās dokumentācijas prasības un sadrumstalotību datu apstrādes praksē; tā kā tā rezultātā pastāv risks, ka TNR īstenotāji var ļaunprātīgi izmantot ES iestāžu un dalībvalstu struktūras, pat ja tām nav šāda nodoma vai tiešas sadarbības ar vainīgajām valstīm; tā kā tādēļ, lai risinātu TNR problēmu, ir jāpārbauda ES un valstu iekšējās procedūras, lai nepieļautu to izmantošanu represīviem mērķiem;

L. tā kā personas un kopienas, pret kurām tiek veiktas TNR, ir arī svarīgi palīdzības sniedzēji, kuriem ir unikālas zināšanas par represīvām taktikām, pastarpināto spēku tīklu un pieaugoša

apdraudējuma modeļiem; tā kā tādēļ, lai nodrošinātu efektīvus novēršanas pasākumus, saņemtu agrīnus brīdinājumus un izveidotu noturīgu stratēģiju cīņai pret šādām darbībām, ir svarīgi sadarboties ar iesaistītajām kopienām;

M. tā kā TNR ir smaga un ilgstoša ietekme uz cilvēktiesību aizstāvjiem, žurnālistiem, juristiem un politiskajiem aktīvistiem, kā arī viņu ģimenes locekļiem;

N. tā kā TNR bieži vien nepareizi interpretē kā nesaistītu incidentu virkni, nevis kā ilgstošu stratēģiju, kas vērsta pret visu kopienu; tā kā fiziskas vardarbības vai tiešas uzmākšanās neesamību nevajadzētu pielīdzināt drošībai vai brīvībai, jo iecerētais TNR rezultāts bieži vien ir apklusināšana, bailes, traumas radīšana un sadrumstalotība; tā kā TNR kumulatīvās ietekmes dēļ ir vajadzīga ne tikai tūlītēja aizsardzība, bet arī piekļuve iedarbīgiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem un kompensācijai; tā kā pat tad, ja cietušie gūst virsroku, kompensācija bieži vien ir simboliska, novēlota vai netiek piedzīta;

O. tā kā TNR cilvēkus ietekmē atšķirīgi atkarībā no viņu dzimuma, seksuālās orientācijas, rases, etniskās vai reliģiskās piederības un sociālekonomiskā stāvokļa; tā kā dažādas diskriminācijas formas, kas savstarpēji pārklājas, un strukturālā nevienlīdzība gan izcelsmes valstīs, gan uzņēmējvalstīs var pastiprināt TNR negatīvo ietekmi; tā kā sievietes saskaras ar konkrētiem TNR veidiem, kas izpaužas kā seksualizēti un dzimumdiskriminējoši digitāli uzbrukumi viņu identitātei, lai viņas iebiedētu, diskreditētu un atturētu no aktīvisma, un tie ir daļa no plašākas rīcības, kas ietver ar dzimumu saistītu vardarbību un vajāšanu tiešsaistē, un tā kā arī *LGBTIQ* saskaras ar nesamērīgi vairāk mērķtiecīgiem uzbrukumiem;

Transnacionālo represiju tendences, veidi un metodes

P. tā kā TNR, kas pati par sevi nav jauna parādība, pastāvīgi mainās un notiek sarežģītā kontekstā, kam raksturīga cilvēktiesību stāvokļa pasliktināšanās, pamatbrīvību un pilsoniskās telpas ierobežojumi, kā arī dažu autoritāru režīmu arvien uzstājīgāka rīcība;

Q. tā kā TNR fiziskie veidi ietver mērķtiecīgas slepkavības, nolaupīšanu, vardarbību, piespiedu atgriešanu, piespiedu pazušanas, deportācijas un uzbrukumus īpašumam; tā kā organizācija “Freedom House” laikā no 2014. gada līdz 2025. gadam 107 valstīs ir reģistrējusi 1375 tiešus fiziskus incidentus;

R. tā kā ir zināms, ka daži režīmi izmanto draudus vai maksā līdzdalībniekiem par publisku protestu dalībnieku filmēšanu vai disidentu izspiegošanu Eiropas Savienībā, tādējādi tieši ietekmējot pamattiesību izmantošanu;

S. tā kā digitālajā laikmetā autoritārie režīmi attīsta arvien niansētākas spējas īstenot digitālas TNR; tā kā digitālās TNR ietver vajāšanu

tiešsaistē, tiešus draudus, doksingu, hakeru uzbrukumus, kiberuzbrukumus, dezinformācijas kampaņas, nomelnošanas kampaņas un naida kūdīšanu pret disidentiem viņu dzīvesvietas valstīs, tostarp izmantojot mākslīgo intelektu (MI), un spiegprogrammatūras un citu novērošanas tehnoloģiju izmantošanu, lai uzraudzītu, profilētu, iebiedētu vai apklusinātu cilvēkus ārvalstīs, un tās ir cieši saistītas ar tradicionālajām TNR metodēm; tā kā šādu praksi bieži vien ir grūti piedēvēt kaut kam konkrētam un tā bieži vien nesasniedz tradicionālos noziedzīga nodarījuma sliekšņus; tā kā šāda prakse var būt īpaši kaitīga, jo cilvēkiem, kuri politiskās vajāšanas dēļ ir bijuši spiesti pamest savu valsti, interneta platformas un digitālie mediji var būt ļoti svarīgi gan personīgām, gan profesionālām vajadzībām; tā kā MI attīstība ir eksponenciāli palielinājusi TNR tvērumu un ietekmi, tostarp ļaujot iestādēm veikt sejas atpazīšanu, uzvedības analīzi un reāllaika datu apstrādi; tā kā digitālie draudi pilsoniskajai sabiedrībai tiek uzskatīti par cilvēktiesību pārkāpumiem; tā kā sociālo mediju uzņēmumiem un tiešsaistes platformām ir liela nozīme cilvēktiesību aizstāvju un aktīvistu tiešsaistes vides veidošanā; tā kā nav efektīvu ātrās reaģēšanas mehānismu, ar kuriem novērst doksingu un mērķtiecīgu vajāšanu tiešsaistē, un tāpēc aizstāvji tiek pakļauti paaugstinātam iebiedēšanas, novērošanas un citu TNR riskam; tā kā Digitālo pakalpojumu akts nodrošina rīkus, ar kuriem var vērsties pret dažiem TNR aspektiem, jo īpaši pret koordinētu vajāšanu un dezinformāciju;

T. tā kā digitālo pakalpojumu sniedzēji, sociālie mediji un citas tiešsaistes platformas, privāti spiegprogrammatūras uzņēmumi un citi tehnoloģiju uzņēmumi dažkārt ir kļuvuši par TNR veicinātājiem; tā kā tādas plaši lietotas platformas kā *WeChat*, *Telegram*, *Facebook*, *X* un citas tiek izmantotas, lai izsekotu disidentus, kuri piedalās protestos vai pauž savu viedokli citā veidā; tā kā uzņēmumiem, kuri laiž tirgū novērošanas tehnoloģijas, ir pienākums nepieļaut to nelikumīgu izmantošanu politiskiem mērķiem;

U. tā kā ļaunprātīgi ārvalstu rīcībspēki ekspluatē ierīcēs esošas atvērtās ievainojamības, lai iefiltrētos personīgajā vai profesionālajā saziņā; tā kā pēdējos gados vairāki šādi gadījumi ir apliecinājuši, kas ES nav gatava cīnīties pret iefiltrēšanos ierīcēs ar spiegprogrammatūru; tā kā ārvalstu rīcībspēki izmanto spiegprogrammatūru, lai novērotu gan disidentus, gan valsts amatpersonas; tā kā pieaugošā cilvēktiesību aizstāvju novērošana būtu jāuzskata par TNR veidu vai piespiešanu, kas balstīta uz novērošanu; tā kā spiegprogrammatūras izmantošana TNR nopietni apdraud pamattiesības, demokrātiskos procesus un vēlēšanu integritāti;

V. tā kā pastarpināta piespiešana ir izplatīts un īpaši kaitīgs TNR veids, kas ietver draudus ģimenes locekļiem vai sabiedrotajiem, kuri palikuši izcelsmes valstī, un viņu vajāšanu, aizturēšanu vai sodīšanu un kurā izmanto diasporas pasākumus vai organizācijas, lai

nodrošinātu kopienas locekļu novērošanu un iebiedēšanu, tādējādi nodarot smagu psihoemocionālu kaitējumu un veicinot pašcenzūru; tā kā pastarpināta piespiešana var ietvert arī diasporas kopienu pārstāvju piespiešanu veikt represīvas darbības valsts vārdā, vienlaikus padarot viņus par TNR upuriem un instrumentiem; tā kā dažus diasporas pārstāvjus arī var izmantot kā TNR instrumentus bez piespiešanas; tā kā ir svarīgi veicināt tādu diasporas pārstāvju identificēšanu, kas varētu būt iesaistīti TNR darbībās;

W. tā kā, lai pieprasījumi izskatītos ticamāki, par TNR atbildīgie valsts dienesti bieži vien izmanto nepatiesas apsūdzības, apgalvojot, ka TNR upuri ir noziegumu izdarītāji; tā kā TNR īstenotāji aizvien biežāk izmanto notiesāšanu *in absentia*, masveida kriminālprocesus, īpašuma konfiscēšanu un radinieku iebiedēšanu kā represiju instrumentus pret disidentiem ārvalstīs, tādējādi liedzot starptautiskus ceļojumus un drošu atgriešanos, ierobežojot īpašumtiesības un izdarot netiešu spiedienu caur valstī palikušajiem ģimenes locekļiem; tā kā jurisdikcijas ierobežojumu un šādas prakses ārpusteritoriālā rakstura dēļ uzņēmējvalstīm pastarpināto piespiešanu ir īpaši grūti novērst un dokumentēt, kā arī saukt pie atbildības vainīgos, un tā kā tas būtiski veicina cietušo nevēlēšanos ziņot par incidentiem;

X. tā kā valstis, kas iesaistās TNR, bieži ļaunprātīgi izmanto starptautiskos un tiesiskās sadarbības mehānismus, tostarp izdošanas un informācijas pieprasījumus, datu kopīgošanas mehānismus, savstarpējo tiesisko palīdzību, Finanšu darījumu darba grupas (*FATF*) nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas novēršanas (NILLN/TFN) un kiberdrošības satvarus, kā arī Interpola paziņojumus vai pieprasījumus, ko izmanto saistībā ar to īstenošanu, lai atrastu, aizturētu vai piespiedu kārtā atgrieztu personas politisku iemeslu dēļ, kas tādējādi piešķir represīviem režīmiem leģitimitāti, neraugoties uz starptautiskajās tiesībās skaidri noteiktiem aizliegumiem attiecībā uz to ļaunprātīgu izmantošanu politiskā nolūkā; tā kā Interpola purpura vai sudraba krāsas paziņojumi ir paredzēti kā operatīvi rīki bez tiesiskās aizsardzības līdzekļiem vai pārskatīšanas iespējām skartajām personām un tas veicina to ļaunprātīgu izmantošanu TNR kontekstā; tā kā Interpola datu, tostarp sarkano paziņojumu un pieprasījumu, kopīgošana var pakļaut briesmām personas, kas ir autokrātisko rīcībspēku mērķi; tā kā Interpola sarkano paziņojumu un pieprasījumu skaits pēdējo desmit gadu laikā ir krasi palielinājies un tas ir galvenais instruments, ko izmanto TNR īstenotāji;

Y. tā kā vainīgās valstis izmanto administratīvus un uz mobilitāti balstītus TNR veidus, kuru pamatā ir diplomātisko vai konsulāro pārstāvniecību veikta uzraudzība un piespiešana, tostarp anulējot vai atsakoties atjaunot pases, liedzot konsulāros pakalpojumus vai anulējot valstspiederību, tādējādi piespiežot cilvēkus sadarboties ar konsulārajām iestādēm vai liedzot ceļošanu; tā kā konsulāro

pakalpojumu liegšana ietekmē ne tikai cilvēktiesību aizstāvjus un politiskos aktīvistus, bet arī viņu ģimenes;

Z. tā kā finanšu TNR ir saistītas ar *FATF* NILLN/TFN standartu ļaunprātīgu izmantošanu, lai izplatītu nepatiesas apsūdzības un izraisītu uz atbilstību balstītu kontu iesaldēšanu un banku pakalpojumu pārtraukšanu; tā kā šādas prakses rezultātā cietušajām personām un organizācijām tiek liegts finansējums un finanšu pakalpojumi un tā apdraud viņu iztiku un pilsonisko un politisko darbību; tā kā Iestāde nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas novēršanai (*AMLA*) ir svarīgs ES aizsardzības punkts, kam ir jāizstrādā ātras reaģēšanas mehānismi pret ļaunprātīgu iesaldēšanu un slēgšanu un jānosaka stingri ierobežojumi datu kopīgošanai ar vainīgajām valstīm;

AA. tā kā vainīgās valstis un to rīcības veicinātāji var izmantot administratīvās procedūras, jo īpaši ja ir nepieciešama piekļuve izcelsmes valsts izdotiem dokumentiem vai ja tulkus izmanto kā pastarpinātos spēkus, lai iebiedētu vai izdarītu spiedienu uz cietušajiem;

Īstenotāji, sadarbība un pastarpinātās struktūras

AB. tā kā Parlamenta pasūtītie pētījumi un neatkarīgas datu kopas liecina, ka TNR ir globāla parādība, un saskaņā ar organizācijas “Freedom House” pētījumu TNR ir veikušas vairāk nekā 25 % pasaules valstu, aptuveni 3,5 miljoni cilvēku ir pakļauti TNR riskam un ir dokumentēti gadījumi vairāk nekā 100 valstīs; tā kā TNR galvenokārt veic autoritāri režīmi; tā kā zināmākie TNR veicēji Eiropā un pasaulē ir Krievija, Ķīna, Irāna un Baltkrievija;

AC. tā kā Parlamenta pasūtītie pētījumi liecina, ka lielākā daļa dokumentēto TNR incidentu ietver sadarbību starp izcelsmes valstīm un uzņēmējvalstīm vai vājas tiesiskuma vides izmantošanu, tostarp ļaunprātīgi izmantojot izdošanas sistēmas, sadarbību tiesībaizsardzības jomā un starptautiskās organizācijas;

AD. tā kā TNR bieži vien ir reģionāla parādība, kas liecina par neoficiālu vai oficiālu sadarbības sistēmu un kopīgu praksi, kurā iesaistītas vainīgās valstis un to veicinātāji, tostarp savstarpējas represijas pret trimdā esošajām kopienām, Eiropas valstu pilsoņiem un struktūrām;

AE. tā kā Krievija ir viena no visagresīvākajām TNR īstenotājām pasaulē un, salīdzinot ar citām izcelsmes valstīm, ir atbildīga par vislielāko dokumentēto incidentu skaitu ES un uzskata politisko emigrāciju par stratēģisku draudu, tā izmanto tādu praksi kā slepkavības, slepkavības mēģinājumus, digitālo novērošanu, vajāšanu, nolaupīšanu, kiberuzbrukumus, naidīgas izlūkošanas operācijas, šantāžu, nomelnošanas kampaņas, diasporas kopienu iebiedēšanu, stigmatizāciju, *in absentia* tiesas procesus, pastarpinātu piespiešanu un draudus ģimenes locekļiem, starptautisko juridisko, finanšu,

kiberdrošības un tiesībaizsardzības sadarbības mehānismu sistemātisku izmantošanu par ieroci, kā arī draudus pret ES likumdevējiem; tā kā Krievija visā pasaulē ir izdevusi nesamērīgi lielu daļu no Interpola sarkanajiem paziņojumiem, krietni pārsniedzot citu valstu rādītājus par to izmantošanu; tā kā Krievija paļaujas uz divpusējiem kriminālvajāšanas sadarbības nolīgumiem ar trešām valstīm, lai atvieglotu ar izdošanas pieprasījumiem saistītos procesus, kas vērsti pret tās valstspiederīgajiem ārvalstīs; tā kā Krievijas izlūkdienesti ir īstenojuši rekrutēšanas kampaņas tiešsaistē, bieži izmantojot platformu "Telegram", un ir piedāvājuši atlīdzību par slepkavībām un teroristiskām darbībām, kas bieži vērstas pret Krievijas diasporu un politiskajiem oponentiem; tā kā Krievija TNR īstenošanai izmanto pastarpinātos spēkus, tostarp "Vāgnera grupu", Čečenijas nāves vienības, kultūras iestādes un dažkārt arī struktūras, kas ir saistītas ar Krievijas Pareizticīgo baznīcu;

AF. tā kā Baltkrievija veic TNR satraucošā apmērā, tostarp ES teritorijā, jo īpaši pielietojot fizisku vardarbību, ļaunprātīgi izmantojot Interpola mehānismus, liedzot ceļošanas dokumentus, izmantojot spiegprogrammatūru, ļaunprātīgu konsulāro praksi, piespiedu atgriešanu, līdzekļu konfiskāciju un iebiedēšanu; tā kā Baltkrievija izmanto Interpola sarkanā paziņojuma sistēmu, lai vērstos pret trimdā esošajiem politiskajiem oponentiem, diasporu un disidentiem, tostarp pret tiem, kas dzīvo ES, un ierosina krimināllietas, veic īpašu notiesāšanu *in absentia* un pastarpinātu piespiešanu;

AG. tā kā Ķīna ir izveidojusi visplašāko un sistemātiskāko TNR kampaņu visā pasaulē, kuras atbalstam izmanto plašu ārpusteritoriālu infrastruktūru, ko veido valsts atbalstītas struktūras, policijas iecirkņi ārvalstīs, diaspora, akadēmiskās un studentu organizācijas, mediju un digitālie tīkli, kurus izmanto, lai identificētu, uzraudzītu, iebiedētu un vērstos pret diasporas kopienu pārstāvjiem un viņu sabiedrotajiem, izmantojot uzraudzību, vajāšanu, juridisku un finanšu spiedienu, Interpola mehānismu ļaunprātīgu lietošanu, piespiedu atgriešanu un ģimenes locekļu iebiedēšanu; tā kā Ķīna izmanto piespiešanas pasākumus pret cilvēkiem un struktūrām Eiropā; tā kā cilvēktiesību aizstāvju ziņojumi liecina, ka Ķīna Eiropā bez juridiska pamata ir izveidojusi slepenus policijas iecirkņus un pastarpinātus rīcībspēkus, lai veiktu novērošanu un piespiedu atgriešanas, tostarp draudot radiniekiem un dažos gadījumos veicot nolaupīšanas; tā kā Ķīnas iestādes izdara spiedienu uz akadēmiskajām aprindām, lai apturētu pētniecību par jautājumiem, kurus tā uzskata par sensitīviem, tostarp par piegādes ķēdēm un piespiedu darbu vai par Tibetu un Taivānu, un vēršas pret māksliniekiem, pieprasot atcelt pasākumus, kas saistīti ar Taivānu; tā kā Ķīna ir vadošā tādu novērošanas sistēmu, spiegprogrammatūras un uz datiem balstītu kontroles rīku eksportētāja, kurus izmanto citi autoritārie režīmi, lai uzraudzītu un iebiedētu savas diasporas kopienas ārvalstīs; tā kā Honkongas 2020. gada Nacionālās drošības likums un 2024. gada Rīkojums par nacionālās drošības aizsardzību apstiprina

ārpusteritoriālu jurisdikciju un ir izmantoti NTR īstenošanai, tostarp lai vērstos pret Eiropas politiķiem un draudētu viņiem ar tiesvedību un izdošanu, kā arī lai izdotu apcietināšanas orderus un piedāvātu atlīdzību par ES dzīvojošiem aktīvistiem un akadēmisko aprindu pārstāvjiem; tā kā ES noslēgtie izdošanas nolīgumi ar Ķīnu un Honkongu rada nopietnas bažas;

AH. tā kā Irāna jau sen veic oponentu vajāšanu ārvalstīs un veic TNR Eiropas Savienībā, veicot operācijas, kas vērstas pret valsts varas augstākajiem līmeņiem un kuras īsteno Izlūkošanas ministrija un Islāma revolucionāro gvardu korpuss, tostarp tā Kudsas spēki, izmantojot tādu taktiku kā slepkavības, nolaupīšanas, piespiedu pazušanas, ticami vardarbības draudi, digitālas TNR un organizētās noziedzības grupējumu un citu pastarpināto spēku iesaistīšana, tostarp iebiedējot žurnālistus un disidentus, veicot kibernovērošanu un Irānā esošo radinieku piespiešanu un īstenojot dokumentētas nogalināšanas un nolaupīšanas pret opozīcijas pārstāvjiem Eiropā; tā kā šīs darbības apdraud sabiedrības drošību un ar tām ir pārkāptas pamattiesības;

AI. tā kā ES globālais cilvēktiesību sankciju režīms (ES Magņitska likums) ir svarīgs instruments, ar kuru var vērsties pret personām un struktūrām, kas ir atbildīgas par nopietniem cilvēktiesību pārkāpumiem visā pasaulē, tostarp pret personām un struktūrām, kas iesaistītas TNR; tā kā šī režīma efektīva un konsekventa izmantošana var veicināt atturēšanu, pārskatatbildību un pamattiesību aizsardzību;

AJ. tā kā Eiropas Savienībā pašlaik nav vienotas definīcijas, visaptverošu datu vākšanas mehānismu un koordinētas, visa ES mēroga institucionālas pieejas TNR apkarošanai; tā kā to nav arī ārpus ES un tas rada problēmas saistībā ar novēršanu, identifikāciju un efektīviem politikas risinājumiem;

AK. tā kā daudzi TNR veidi to slepenības dēļ reti tiek uzskaitīti oficiālajā statistikā; tā kā par TNR netiek pietiekami ziņots, tostarp Eiropas Savienībā, jo TNR upuri bieži baidās no represijām pret ģimenes locekļiem vai izjūt neuzticību pret varas iestādēm, kuras pamatā ir pieredze autoritāros kontekstos; tā kā papildu šķēršļus ziņošanai rada tiesībaizsardzības un administratīvo iestāžu neinformētība un nepietiekama apmācība, tā kā nav pieejamu mehānismu, kuros tiek ņemta vērā informācija par traumām, pastāv valodas barjeras un kumulatīvās psiholoģiskās sekas, ko izraisījusi ilgstoša iebiedēšana, novērošana un vajāšana; tā kā daudzi TNR upuri arī atturas ziņot par vardarbības gadījumiem, jo uzskata vietējās tiesībaizsardzības iestādes par neefektīvām vai baidās pasliktināt situāciju; tā kā šī strukturālā nepietiekamā ziņošana nozīmē, ka cilvēki un kopienas, kas cieš no TNR, netiek pietiekami aizsargātas, ka tas apdraud uz pierādījumiem balstītas politikas veidošanu un pārskatatbildību un ka tādējādi tiek veicināta situācija, kurā vainīgās valstis turpina

izmantot TNR, pakļaujot sevi ierobežotam riskam vai sekām;

AL. tā kā daudzas ES uzņēmējvalstis nespēj risināt un konstatēt TNR, kas nepārsniedz noziedzīga nodarījuma slieksni;

AM. tā kā pašreizējā Eiropas demokrātijas vairoga priekšlikumā TNR nav minētas,

Vienotas ES izpratnes veidošana par transnacionālajām represijām

1. uzskata, ka TNR ir nopietns un arvien lielāks drauds demokrātijai, cilvēktiesību pārkāpums un ārvalstu iejaukšanās veids, kas apdraud demokrātisku pārvaldību, tiesiskumu, pamattiesības un uzņēmējvalstu suverenitāti un drošību, kā arī to spēju nodrošināt to teritorijā dzīvojošo personu aizsardzību; uzsver, ka šīs tendences, visticamāk, kļūs intensīvākas starptautisko normu erozijas un straujo tehnoloģisko pārmaiņu dēļ, kas samazina arī šādu darbību īstenošanas izmaksas;

2. visstingrākajā veidā nosoda TNR un ārvalstu iejaukšanos, tostarp ES dalībvalstīs veiktās darbības; aicina Komisiju un dalībvalstis atzīt, ka TNR ir nepieņemama un nelikumīga prakse, ko galvenokārt izmanto autoritāri režīmi, un apņemties pret jebkādām TNR ES teritorijā piemērot nulles toleranci, kam ir vajadzīga izlēmīga, koordinēta un visaptveroša rīcība;

3. uzskata, ka skaidras TNR definīcijas neesamība sekmē to, ka netiek pietiekamā mērā ziņots par TNR, kā arī ierobežo politikas risinājumu efektivitāti un kavē pārskatatbildības rīku, tostarp sankciju mehānismu, izmantošana; tāpēc aicina Komisiju, Padomi un dalībvalstis pieņemt vienotu ES TNR definīciju, pamatojoties uz šajā un iepriekšējos Eiropas Parlamenta ziņojumos sniegto definīciju, un sistemātiski integrēt to visos ES politikas virzienos un instrumentos, arī ārējā darbībā, tieslietās un iekšlietās, digitālajā politikā, finanšu regulējumā un sankciju satvaros, lai nepieļautu, ka ES tiesiskos un administratīvos regulējumus izmanto represiju īstenošanai; mudina dalībvalstis kodificēt TNR to tiesību aktos;

4. definē TNR kā tīšas darbības vai draudus, ko īsteno valstis, tostarp represīvi vai autoritāri režīmi, ar valsti saistītas struktūras vai struktūras, kuras ir pakļautas valsts vai tās pastarpināto spēku ietekmei vai spiedienam, lai aizstāvētu vai veicinātu savas intereses un pāri robežām iebiedētu, draudētu, apklusinātu, piespiestu, kontrolētu vai jebkādā citā veidā kaitētu ārvalstīs dzīvojošiem cilvēkiem vai grupām vai viņu atbalsta tīkliem un ģimenes locekļiem;

5. ar bažām norāda, ka par TNR mērķi var kļūt plašs cilvēku un grupu loks, kurā cita starpā ir disidenti, žurnālisti, aktīvisti, akadēmisko aprindu pārstāvji un diasporas locekļi un viņu ģimenes locekļi; atzīst, ka TNR īsteno ne tikai pret diasporām, bet arī pret organizācijām un personām, kas aizstāv cietušos vai palīdz tiem, tostarp pret

personām, kurām nav valstiskas saiknes ar vainīgo valsti; pauž nopietnas bažas par to, ka sarūk pilsoniskās sabiedrības telpa un tiek apklusinātas trimdā esošās kopienas, kuru balsis ir svarīgas cilvēktiesību problēmu un pārkāpumu dokumentēšanā;

6. uzsver, ka TNR tiek izmantotas ļoti dažādas piespiešanas darbības, kuru skaits pastāvīgi palielinās, tostarp, bet ne tikai:

   a) tādas fiziskas TNR kā mērķtiecīgas slepkavības, nolaupīšanas, vardarbība, piespiedu atgriešanas, piespiedu pazušanas, deportācijas un uzbrukumi īpašumam;

   b) juridisko un administratīvo procedūru ļaunprātīga izmantošana, tostarp konsulāro pakalpojumu, izdošanas un savstarpējās tiesiskās palīdzības procedūru ļaunprātīga izmantošana, *in absentia* apsūdzēšana, starptautisko paziņojumu sistēmu ļaunprātīga izmantošana, līdzekļu iesaldēšana un piekļuves ierobežošana banku un finanšu pakalpojumiem, nepamatotas krimināl apsūdzības, selektīva apsūdzēšana, atļauju, licenču vai apstiprinājumu neizdošana bez pamatota iemesla vai patvaļīgi sodi un sankcijas;

   c) tādas nefiziskas piespiešanas metodes kā digitālā novērošana, draudi, iebiedēšana, digitālā vajāšana, spiegprogrammatūras tehnoloģiju ļaunprātīga izmantošana, hakeru uzbrukumi, šantāža, apsūdzības terorismā vai valsts drošības apdraudēšanā, radinieku vajāšana un pastarpināta piespiešana, tostarp izmantojot diplomātiskās vai konsulārās pārstāvniecības, organizētās noziedzības tīklus, privātos rīcībspēkus vai valsts atbalstītas vai ar valsti saistītas struktūras, kuras darbojas ārvalstīs;

7. uzsver, ka dalībvalstis pašlaik saskaras ar TNR dažādās pakāpēs un ka tām ir atšķirīgi informētības, iestāžu sagatavotības un aizsardzības mehānismu līmeņi; tomēr uzsver, ka, tā kā īstenotāji darbojas pāri robežām un izmanto atšķirības valstu sistēmās, TNR nevar efektīvi risināt, izmantojot izolētus valstu risinājumus, un tādēļ ir vajadzīga visu dalībvalstu iesaiste un sagatavotība koordinētā ES sistēmā;

ES koordinācijas, datu vākšanas un iestāžu reakcijas stiprināšana

8. uzsver, ka par TNR netiek pietiekami ziņots, neraugoties uz to, ka uzticamu datu vākšana ir būtiska, lai izprastu to apmēru; norāda, ka cilvēki, kas cieš no TNR, var nevēlēties ziņot par incidentiem, jo viņi baidās no represijām pret ģimenes locekļiem, izjūt neuzticību pret varas iestādēm, kuras pamatā ir pieredze autoritārās valstīs, vai saskaras ar valodas barjerām;

9. aicina Komisiju un Eiropas Ārējās darbības dienestu (EĀDD) sadarbībā ar attiecīgajām ES struktūrām, tostarp Eiropolu, izveidot ES TNR datu vākšanas, uzraudzības un ziņošanas mehānismu, kas

aptvertu incidentus Eiropas Savienībā un visā pasaulē, ļaujot publiskajām iestādēm un ieinteresētajām personām dot savu ieguldījumu, un kuru Komisija un dalībvalstis varētu izmantot, lai izstrādātu, uzlabotu un novērtētu savu politiku cīņā pret TNR; uzsver to, ka ir vajadzīga kopīga metodika un ka šajā jomā ir jānodrošina sadarbība ar līdzīgi domājošiem partneriem; uzsver, ka būtu vajadzīgi daudzvalodu ziņošanas kanāli, kuros tiek ņemta vērā informācija par traumām un vienlaikus tiek nodrošināta stingra datu aizsardzība un konfidencialitāte;

10. aicina dalībvalstis nodrošināt, ka visā ES tiek konsekventi uzskaitīti noziedzīgi nodarījumi un citas darbības, kam ir TNR elementi, un ka attiecīgās iestādes ir spējīgas identificēt TNR dimensiju;

11. uzsver, ka ir vajadzīga spēcīga šifrēšana un stingri aizsardzības pasākumi, ar kuriem nodrošina, ka nepilnvaroti rīcībspēki nevar pārtvert, izmantot vai piekļūt šajos kanālos kopīgotai informācijai un ka cietušie netiek pakļauti papildu kaitējumam;

12. uzsver, ka pa šiem kanāliem saņemtie ziņojumi būtu jānovērtē ātri un vajadzības gadījumā kompetentajām iestādēm būtu jāveic konkrētas darbības, tostarp jāveic izmeklēšana un jācenšas noteikt iespējamās saiknes ar ārvalstu izlūkošanas rīcībspēkiem;

13. atzīst pilsoniskās sabiedrības organizāciju svarīgo lomu visslēptāko TNR veidu dokumentēšanā, tostarp digitālās novērošanas, finanšu represiju, administratīvās vajāšanas un pastarpinātās piespiešanas dokumentēšanā; uzsver, ka patlaban datu vākšana par TNR joprojām galvenokārt balstās uz nevalstiskām struktūrām, no kurām daudzas saskaras ar lieliem finansējuma ierobežojumiem, tādēļ aizvien steidzamāk ir vajadzīgi dalībvalstu un ES līmeņa uzraudzības mehānismi; atkārtoti norāda, ka ir jāatbalsta pilsoniskā sabiedrība, žurnālisti, trauksmes cēlēji un citi, kas atklāj TNR mehānismus un gadījumus, bieži pakļaujot sevi augstam riskam;

14. aicina dalībvalstis uzturēt ciešu saikni ar diasporām, kuras ir visvairāk pakļautas TNR riskam; aicina Komisiju sniegt dalībvalstīm norādījumus un ieteikumus par to, kā aizsargāt trimdā esošas un riskam pakļautas grupas;

15. aicina dalībvalstis nodrošināt tiesībaizsardzības, tiesu, finanšu, kiberdrošības, imigrācijas un patvēruma iestādēm specializētu apmācību par TNR identificēšanu un reaģēšanu uz tām; aicina dalībvalstis iesaistīt skartās kopienas šādas apmācības sagatavošanā un īstenošanā;

16. mudina izveidot visaptverošu sistēmu, lai novērstu valstu reakcijas sadrumstalotību un nodrošinātu koordināciju un informācijas apmaiņu starp ES iestādēm un aģentūrām, dalībvalstīm, valstu cilvēktiesību iestādēm un attiecīgajām ieinteresētajām personām; uzsver nepieciešamību stiprināt sadarbību starp dienestiem un

strukturētu politisko dialogu, lai nodrošinātu konsekventu un efektīvu ES reakciju;

17. aicina dalībvalstis izraudzīties valsts kontaktpunktu TNR jautājumos, kura uzdevums ir koordinēt attiecīgās iestādes visos līmeņos;

18. aicina Komisiju un dalībvalstis veicināt regulāru informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm, izmantojot šo valstu kontaktpunktus TNR jautājumos un tādējādi dodot iespēju apmainīties ar pieredzi, tendencēm, paraugpraksi un atziņām; aicina šos valstu kontaktpunktus regulāri uzaicināt uz Eiropas Demokrātiskās noturības centra sanāksmēm; aicina dalībvalstis nodrošināt, ka Komisijai tiek sistemātiski ziņots par valsts līmeņa norisēm un ka tiek stiprināta valsts pasākumu koordinācija, lai efektīvāk risinātu TNR pārrobežu dimensiju;

19. aicina Komisiju un EĀDD katru gadu publicēt publisku ziņojumu par TNR, kas ietekmē ES, un tajā izvērtēt tendences, pieejas un jaunos izaicinājumus, tostarp veidus, par kuriem netiek pietiekami ziņots, piemēram, par digitālo novērošanu, finanšu represijām, administratīvo vajāšanu un pastarpināto piespiešanu;

20. aicina Komisiju nākt klajā ar priekšlikumu par Eiropola un *Eurojust* pilnvaru atjaunināšanu, lai efektīvāk cīnītos pret TNR; aicina Eiropolu un *Eurojust* par prioritāti noteikt ciešu sadarbību un informācijas apmaiņu starp ES dalībvalstīm, lai novērstu TNR un nodrošinātu labāku informācijas apmaiņu, tostarp organizējot īpašu apmācību, kā arī veicot mērķtiecīgu TNR apdraudējuma novērtēšanas;

21. aicina Savienības Augsto pārstāvi ārlietās un drošības politikas jautājumos un EĀDD stiprināt koordināciju esošo ES ārpolitikas instrumentu ietvaros, lai efektīvāk cīnītos pret TNR, tostarp stiprinot ES klātbūtni trešās valstīs un kontaktpunktus ES delegācijās, un izceltu ar TNR saistītos gadījumus trešās valstīs;

22. aicina Padomi izraudzīties koordinatoru cīņai pret TNR, kurš darbotos kā centrālais kontaktpunkts un atbalstītu visaptverošas ES TNR stratēģijas izstrādi; uzskata, ka šim koordinatoram būtu jāiesaistās Eiropas Demokrātiskās noturības centra darbā un būtu jādod arī savs ieguldījums tajā;

23. uzsver, ka visu datu vākšanā, cietušo atbalstā, aizsardzības pasākumos un visos pārējos mehānismos, kuru mērķis ir TNR novēršana, būtu jāņem vērā konkrētie riski, ar kuriem saskaras rasu, etniskās un reliģiskās minoritātes un *LGBTIQ*, un tiem vajadzētu būt kultūras ziņā kompetentiem un būtu sistemātiski jāņem vērā ar dzimumu saistītā ietekme un neaizsargātības faktori, kas savstarpēji pārklājas;

No transnacionālām represijām cietušo personu aizsardzības un

atbalsta stiprināšana

24. aicina īstenot visaptverošu, uz cietušajiem vērstu un intersekcionālu pieeju no TNR cietušo personu aizsardzībai un atbalstam un apvienot tūlītējus un ilgtermiņa aizsardzības pasākumus, kā arī nodrošināt pielāgotu atbalstu personām, kas pakļautas paaugstinātam riskam; šajā sakarā aicina Komisiju un dalībvalstis pieņemt dzimumsensitīvus aizsardzības pasākumus sievietēm un *LGBTIQ* kopienām, kuras skar TNR;

25. uzsver, ka ir jāveic novēršanas, aizsardzības, stabilizācijas, pārskatatbildības un atturēšanas pasākumi un ka ir jānovērš nepilnības aizsardzībā, tostarp jāuzlabo piekļuve juridiskajai un administratīvajai palīdzībai un psiholoģiskajam atbalstam; turklāt uzsver, ka kompetentajās iestādēs ir jāattīsta ātrās reaģēšanas spējas;

26. uzsver nopietnās psiholoģiskās, sociālās un ar drošību saistītās sekas, kuras TNR atstāj uz cietušajiem un viņu ģimenēm; aicina dalībvalstis atzīt psihosociālo kaitējumu par TNR raksturīgu iezīmi un nodrošināt piekļuvi daudzvalodu psihoemocionālās veselības atbalstam, kurā tiek ņemta vērā informācija par traumām; šajā saistībā atgādina par stratēģiskas tiesvedības pret sabiedrības līdzdalību (*SLAPP*) izraisītajām sekām un psiholoģisko slogu žurnālistiem vai juridisko spiedienu uz akadēmiskajām aprindām;

27. aicina dalībvalstis atzīt tiesību sistēmu ļaunprātīgu izmantošanu par TNR veidu un nodrošināt, ka cietušajiem ir piekļuve īpašai juridiskai palīdzībai, kā arī iedarbīgiem, samērīgiem un piemērojamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem un kompensācijām, tostarp vainīgo veiktām kompensācijām un atlīdzinājumiem, par juridiskām izmaksām, kas radušās ļaunprātīgu vai kaitniecisku tiesvedību rezultātā;

28. aicina dalībvalstis sniegt mērķtiecīgu atbalstu, lai no TNR cietušās personas varētu turpināt savu profesionālo un pilsonisko darbību, un nodrošināt efektīvu un savlaicīgu aizsardzību tiem, kuri izvēlas publiski dokumentēt pārkāpumus vai ziņot par tiem; šajā sakarā atzinīgi vērtē ES *SLAPP* direktīvu[13]; uzskata, ka līdzīgi pasākumi būtu jāīsteno, lai aizsargātu akadēmisko aprindu brīvību no ārēja spiediena;

29. aicina tiesībaizsardzības un drošības iestādes izveidot pastāvīgus kontaktus un uzticamus saziņas kanālus ar kopienām, kuras skar

---

[13] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2024/1069 (2024. gada 11. aprīlis) par sabiedrības līdzdalībā iesaistījušos personu aizsardzību pret acīmredzami nepamatotām prasībām vai ļaunprātīgu tiesvedību (“stratēģiska tiesvedība pret sabiedrības līdzdalību”) (OV L, 2024/1069, 16.4.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1069/oj).

TNR, un kopienas koordinēšanas struktūras, lai uzlabotu informētību, atvieglotu drošu ziņošanu un uzlabotu izpratni par jaunām TNR metodēm, tostarp par darbībām, kas nesasniedz noziedzīga nodarījuma sliekšņus;

30. aicina ES un tās dalībvalstis atzīt cietušos cilvēkus un kopienas par svarīgiem palīdzības sniedzējiem un atbalstīt tās; atzīst trimdā esošos žurnālistus par svarīgiem sabiedrotajiem cīņā pret autoritāro propagandu un ārvalstu īstenoto informācijas manipulāciju un iejaukšanos; aicina Komisiju izmantot ES pilsoniskās sabiedrības stratēģiju un veicināt labāku sadarbību un informācijas apmaiņu starp pilsonisko sabiedrību un ES iestādēm un dalībvalstīm;

31. aicina EĀDD atjaunināt ES rīcības plānu cilvēktiesību un demokrātijas jomā un ES pamatnostādnes par cilvēktiesību aizstāvjiem, lai skaidri vērstos pret TNR, ietverot trimdā esošu cilvēktiesību aizstāvju un diasporas kopienu aizsardzību un atbalstu tiem;

32. aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt paredzamu finansējumu šādam cietušo atbalstam, tostarp saskaņā ar Kaimiņattiecību, attīstības sadarbības un starptautiskās sadarbības instrumentu "Eiropa pasaulē" (*NDICI*), programmu "Pilsoņi, vienlīdzība, tiesības un vērtības" (*CERV*) un pamatprogrammu "Apvārsnis Eiropa";

Konkrētu transnacionālo represiju veidu novēršana un reaģēšana uz tiem

Fiziskas TNR

33. prasa dalībvalstīm un Komisijai izstrādāt jaunus vai pielāgot spēkā esošos mehānismus, kas pievērstos fizisko TNR pārrobežu aspektam, ietverot novērošanu, piespiešanu, uzbrukumus un nolaupīšanas mēģinājumus, lai nodrošinātu, ka šādas darbības tiek sistemātiski identificētas, izmeklētas un atzītas par valsts īstenotām represijām, nevis par atsevišķiem noziedzīgiem nodarījumiem;

Digitālās un uz tehnoloģijām balstītās TNR

34. aicina ES un tās dalībvalstis atzīt, novērst un cīnīties pret tādām digitālajām TNR kā cenzūra, dezinformācija, nomelnošanas kampaņas, vajāšana un iebiedēšana tiešsaistē, kuras īstenošanu atvieglo tiešsaistes platformu izmantotie mehānismi, tostarp uz uzmanības noturēšanu balstītas ieteikumu sistēmas, viltus profili un botu tīkli; uzsver nepieciešamību atzīt īpašo problēmu, proti, dzimumbalstītas digitālas TNR, un šo represiju īpašo ietekmi uz sievietēm, pret kurām tiek vērstas TNR; aicina Komisiju un dalībvalstis ņemt vērā TNR, kad tiek piemērots esošais attiecīgo ES

tiesību aktu satvars, tostarp Digitālo pakalpojumu akts, MI akts[14] un Regula par divējāda lietojuma precēm[15], lai nodrošinātu stingru piemērošanu un eksporta kontroli, kā arī pārskatatbildības mehānismus;

35. mudina digitālās platformas efektīvi rīkoties, lai mazinātu un novērstu digitālo TNR draudus; aicina Komisiju izvērtēt, vai digitālās TNR atbilst kritērijiem, lai tās varētu uzskatīt par darbībām, kurām ir nelabvēlīga ietekme uz pamattiesībām, kā tās definētas Digitālo pakalpojumu aktā; aicina Komisiju, drīzumā pārskatot pamatnostādnes saistībā ar riska novērtēšanas un mazināšanas pasākumiem, kas piemērojami ļoti lielām tiešsaistes platformām, pievērst īpašu uzmanību TNR ietekmei, tostarp izpētīt sistēmisko apdraudējumu, ko rada tādas platformas kā *WeChat* un *TikTok*;

36. pauž dziļas bažas par to, ka trešās valstis un to pastarpinātie spēki izmanto MI kā TNR rīku, tostarp īstenojot ar MI iespējotu digitālo novērošanu, spiegprogrammatūras izvēršanu, pikšķerēšanas un uzlaušanas uzbrukumus, doksingu, automatizētu vajāšanu tiešsaistē un koordinētas dezinformācijas kampaņas sociālajos medijos; aicina Komisijas MI biroju turpināt novērtēt MI ietekmi uz TNR un ierosināt konkrētus aizsardzības pasākumus, ar kuriem var novērst MI sistēmu nepareizu lietošanu, lai nebūtu iespējams veikt novērošanu, piespiešanu vai represijas pāri robežām;

37. uzsver, ka tiesības uz drošu un privātu saziņu ir pamattiesības; stingri nosoda to, ka trešās valstis un to pastarpinātie spēki izmanto spiegprogrammatūru un novērošanas tehnoloģijas pret ES iedzīvotājiem; ar bažām norāda par dokumentētiem gadījumiem, kuros ir iesaistīti privāti uzņēmumi, kuri izstrādā un eksportē progresīvu spiegprogrammatūru un digitālās novērošanas rīkus, kas ir izmantoti TNR;

38. atgādina par PEGA komitejas (Izmeklēšanas komiteja *Pegasus* un līdzvērtīgas novērošanas spiegprogrammatūras izmantošanas izmeklēšanai) ziņojumu, kurā pausti ieteikumi cīņai pret spiegprogrammatūras, jo īpaši agresīvas spiegprogrammatūras, izmantošanu; uzskata, ka Komisija līdz pat šim brīdim nav ņēmusi

---

14 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2024/1689 (2024. gada 13. jūnijs), ar ko nosaka saskaņotas normas mākslīgā intelekta jomā un groza Regulas (EK) Nr. 300/2008, (ES) Nr. 167/2013, (ES) Nr. 168/2013, (ES) 2018/858, (ES) 2018/1139 un (ES) 2019/2144 un Direktīvas 2014/90/ES, (ES) 2016/797 un (ES) 2020/1828 (Mākslīgā intelekta akts) (OV L, 2024/1689, 12.7.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1689/oj).

15 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2021/821 (2021. gada 20. maijs), ar ko izveido Savienības režīmu divējāda lietojuma preču eksporta, starpniecības, tehniskās palīdzības, tranzīta un pārvadājumu kontrolei (OV L 206, 11.6.2021., 1. lpp., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/821/oj).

vērā ieteikumus, lai gan šīs problēmas turpina pastāvēt; šajā sakarā aicina dalībvalstis un Komisiju īstenot Parlamenta PEGA komitejas ieteikumus un stiprināt aizsardzības pasākumus pret spiegprogrammatūras izplatīšanu un ļaunprātīgu izmantošanu, un novērst trūkumus valstu tiesību aktos, labāk piemērojot ES tiesību aktus, piemēram, Nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas direktīvu[16], iepirkuma noteikumus un Regulu par divējāda lietojuma precēm; aicina ES un dalībvalstis nodrošināt spiegprogrammatūras tirgu stingru pārraudzību, efektīvus pārskatatbildības mehānismus un tādas nelikumīgas datu vākšanas kriminalizēšanu, ko veic ārvalstu vārdā pretrunā ES tiesību aktiem;

39. prasa tehnoloģiju uzņēmumus un citus privātos dalībniekus saukt pie atbildības, ja tie veicina TNR, tostarp nemazina apdraudējumu ES dzīvojošo cilvēku pamattiesībām, jo īpaši ja šīs lietotnes tiek izmantotas valsts sponsorētai novērošanai, politisko runu cenzūrai un pret diasporas kopienām vērstu TNR sekmēšanai; aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt, lai ļoti lielas tiešsaistes platformas un meklētājprogrammas piemēro uz cilvēktiesībām balstītu satura moderāciju; aicina šīs platformas izveidot ātrās reaģēšanas mehānismus apdraudētām personām, ietverot prioritārus ziņošanas kanālus, savlaicīgas cilvēka veiktas pārbaudes, aizsardzības pasākumus pret patvaļīgu saturu izņemšanu un efektīvu reaģēšanu uz doksingu, konta pārņemšanām un koordinētu vajāšanu tiešsaistē;

Pastarpināta piespiešana un represijas pret ģimeni

40. atzīst, ka represijas pret trimdā esošu personu ģimenes locekļiem neatkarīgi no tā, vai tās notiek ES, vai trešās valstīs, ir nepārprotams un nopietns TNR veids; aicina ES uzraudzības, sankciju un diplomātiskās reakcijas satvaros sistemātiski vērsties pret mērķtiecīgu ģimenes locekļu iebiedēšanu, aizturēšanu, īpašuma konfiscēšanu, ceļošanas aizliegumiem un līdzīgu praksi;

41. uzsver, ka ģimenes apvienošana un citi aizsardzības veidi samazina iespējas pielietot pastarpināto piespiešanu;

Vēršanās pret struktūrām, kas ļauj īstenot transnacionālas represijas

42. aicina Komisiju un dalībvalstis apzināt, novērtēt un mazināt ES un valstu administratīvo, juridisko un finanšu sistēmu, tostarp konsulāro pakalpojumu, strukturālo neaizsargātību, ko var izmantot TNR

---

16 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/849 (2015. gada 20. maijs) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 648/2012 un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/60/EK un Komisijas Direktīvu 2006/70/EK (OV L 141, 5.6.2015., 73. lpp., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj).

vajadzībām;

43. mudina ES iestādes un dalībvalstis veikt pasākumus, lai izvairītos no riska, ka TNR īstenotāji ļaunprātīgi izmanto to struktūras, un cita starpā ieviest par apdraudējumu informētus aizsardzības pasākumus un — vajadzības gadījumā — alternatīvas procedūras, kā arī uzlabot juridiskās, administratīvās un finanšu infrastruktūras pārraudzību, tostarp izmantojot novērtējumus par ietekmi uz pamattiesībām, ieguldītāju uzturēšanās atļauju shēmas un nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas satvarus, lai nepieļautu, ka īstenotāji tās izmanto nepareizi, un lai nodrošinātu pārskatatbildību;

44. mudina dalībvalstis stingri pārbaudīt un attiecīgā gadījumā anulēt ar ieguldījumiem saistītas uzturēšanās atļaujas un līdzīgus "zelta vīzas" nosacījumus personām, kas ir ticami saistītas ar režīmiem vai tīkliem, kuri ir iesaistīti TNR, lai neļautu īstenotājiem un veicinātājiem saņemt ES uzturēšanās tiesības, kas atvieglo nelikumīgu darbību;

Starptautiskās sadarbības mehānismu ļaunprātīga izmantošana

45. aicina dalībvalstis saglabāt modrību un noraidīt, dokumentēt un ziņot par ārvalstu iestāžu veiktiem neoficiāliem, piespiedu vai ārpustiesas pieprasījumiem uzraudzīt, aizturēt, iebiedēt vai nodot trimdā esošas personas vai diasporas kopienu locekļus vai noteikt tiem ierobežojumus, tostarp ja šādus pieprasījumus nosūta pa diplomātiskajiem kanāliem; šajā sakarā aicina veikt pastiprinātas pārbaudes, ja tās attiecas uz personām, kam draud TNR; turklāt aicina dalībvalstis atturēties no TNR cietušo vai potenciālu cietušo izdošanas un nodrošināt viņu aizsardzību Eiropas Savienībā;

46. aicina dalībvalstis nodrošināt, ka tiesībaizsardzības, tiesu un citas attiecīgās iestādes, kas saņem Interpola datus un īsteno divpusējus sadarbības nolīgumus ar valstīm, kuras tur aizdomās par TNR veikšanu, ir pienācīgi apmācītas identificēt un novērtēt ļaunprātīgas izmantošanas apdraudējumu;

47. uzsver, ka, lai risinātu jautājumu par Interpola ļaunprātīgu izmantošanu, iekšzemes tiesību aktos un operatīvajās pamatnostādnēs ir jāapstiprina, ka Interpola paziņojumiem un pieprasījumiem pirms to izdošanas netiek piemērotas tikpat rūpīgas pārbaudes kā apcietināšanas orderiem, tādēļ tos nevajadzētu uzskatīt par līdzvērtīgiem apcietināšanas orderiem; uzsver, ka saistībā ar cīņu pret TNR būtu jāpārskata Interpola korektīvo pasākumu nosacījumi un novērtējumi;

48. aicina Komisiju izveidot ES līmeņa apstrīdēšanas mehānismu attiecībā uz Interpola sarkanajiem paziņojumiem, apsvērt iespēju apturēt sadarbību gadījumos, kad pastāv bažas par likumā paredzētās kārtības neievērošanu vai *in absentia* spriedumu izmantošanu, un atlikt vainīgo valstu pieprasījumu atzīšanu vai palīdzības sniegšanu tām, līdz tiek atjaunota tiesu iestāžu neatkarība;

49. aicina dalībvalstis prasīt Interpolam reizi gadā publicēt detalizētu statistiku par katru paziņojuma un pieprasījuma veidu, sakārtojot datus pēc izdevējas valsts un norādot apstiprinājumu, atteikumu un dzēšanu skaitu un iemeslus;

50. aicina veikt pienācīgas reformas un piešķirt resursus, lai nodrošinātu ilgtermiņa risinājumus un liegtu izdot politiski motivētus sarkanos paziņojumus un apcietināšanas pieprasījumus, tostarp noteiktu kritērijus, lai novērstu Interpola paziņojumu sistēmas ļaunprātīgu izmantošanu un pastiprinātu tādu valdību kontroli, kurām ir slikta reputācija cilvēktiesību vai TNR jomā;

Finansiālie un administratīvie represiju instrumenti

51. aicina ES finanšu regulatorus un attiecīgās uzraudzības iestādes atzīt, ka atbilstību *FATF* NILLN/TFN regulējumam un kiberdrošības satvariem var nepareizi izmantot kā NTR rīku, lai vērstos pret pilsonisko sabiedrību un tās līdzekļu devējiem, žurnālistiem, diasporas kopienām, kā arī uzņēmējiem un to struktūrām, saistītajiem subjektiem un personām; aicina dalībvalstu tiesībaizsardzības iestādes un tiesu iestādes sadarboties ar finanšu regulatoriem, lai palīdzētu nepieļaut un novērst finanšu sistēmu un ceļošanas datubāzu ļaunprātīgu izmantošanu TNR sekmēšanai;

52. aicina ES finanšu regulatorus, tostarp *AMLA*, izstrādāt aizsardzības pasākumus, ar kuriem novērst šādu manipulāciju, tostarp pirmsiesaldēšanas pārbaudes, kā arī izstrādāt pienācīgus skrīninga un datu aizsardzības pasākumus;

53. aicina ES finanšu regulatorus izstrādāt uz cietušajiem vērstus tiesiskās aizsardzības mehānismus, lai novērstu finanšu manipulācijas un ilgtermiņa kaitējumu, arī publiskus korekcijas mehānismus; aicina palielināt koordināciju starp finanšu regulatoriem, struktūrām un attiecīgajām uzraudzības iestādēm un attiecīgajām ES struktūrām, kuras risina TNR jautājumus;

54. aicina Komisiju un dalībvalstis izveidot mehānismus, kas nodrošina garantētu piekļuvi banku pamatpakalpojumiem personām, kuras ir ticami pakļautas TNR riskam, un ārkārtas finanšu turpināmības vai likviditātes mehānismus gadījumos, kad represijas noved pie pēkšņas aktīvu iesaldēšanas;

55. aicina finanšu ziņu vākšanas vienības identificēt un sistemātiski analizēt ar TNR saistītas finanšu modeļus un ziņot par attiecīgajiem konstatējumiem valstu un ES TNR koordinācijas centriem;

56. aicina dalībvalstis nodrošināt tiesībaizsardzības, tiesu, finanšu un kiberdrošības iestādēm specializētu apmācību par tādu finanšu modeļu identificēšanu, kas ir saistītas ar TNR, ietverot *FATF*, Interpola un ceļošanas datubāžu rīku nepareizu izmantošanu;

57. aicina dalībvalstis sniegt finanšu iestādēm norādījumus, nodrošināt, ka to valsts finanšu regulatori ir pilnvaroti tiem pieejamos datus kopīgot ar tiesībaizsardzības un tiesu iestādēm, un izveidot efektīvu sūdzību un to izskatīšanas mehānismu valstī;

Patvēruma, migrācijas un konsulāro pakalpojumu aizsardzība pret ļaunprātīgu izmantošanu no TNR īstenotāju puses

58. uzsver, ka konsulāro pakalpojumu liegšana ir TNR veids, kas var būt saistīts ar iebiedēšanu, novērošanu vai piespiešanu; nosoda to, ka pārkāpējas valstis izmanto mobilitātes kontroli, tostarp pasu anulēšanu, konsulāro pakalpojumu liegšanu un citus pārvietošanās ierobežojumus;

59. aicina Komisiju izdot oficiālas pamatnostādnes par cīņu pret konsulāro piespiešanu, nodrošinot, ka personām, pret kurām tiek vērstas TNR, nav jāapmeklē savas valsts vēstniecības vai konsulāti ārvalstīs;

60. aicina dalībvalstis nodrošināt, ka tiek pienācīgi risināti to pieteikumu iesniedzēju individuālie apstākļi, kuri cieš no TNR; aicina dalībvalstis un citas Šengenas zonas valstis konsekventi un elastīgi izmantot ES Vīzu kodeksu un rokasgrāmatu, lai risinātu to personu aizsardzības vajadzības, pret kurām tiek vērstas TNR;

Atturēšanas un pārskatatbildības stiprināšana

61. uzsver, ka ir jāpalielina TNR izmaksas un jāstiprina atturēšanas pasākumi, tostarp veicot efektīvu izmeklēšanu un īstenotāju un veicinātāju saukšanu pie atbildības; aicina dalībvalstis noteikt skaidru juridisko atbildību personām un struktūrām, kuras apzināti ārvalstu vārdā veicina TNR darbības vai gūst no tām labumu; turklāt aicina efektīvi īstenot uzņēmumu cilvēktiesību pienācīgas rūpības pienākumus, arī saskaņā ar Direktīvu par uzņēmumu pienācīgu rūpību; uzskata, ka piemērotākais veids, kā cīnīties pret TNR pieaugošo fenomenu, ko autoritāri režīmi īsteno pret ES iedzīvotājiem, ir parādīt, ka ES var būt atturošs spēks; tādēļ mudina ES turpināt palielināt savas aizsardzības spējas un mazināt atkarību;

62. aicina dalībvalstis stiprināt preventīvos un pārskatatbildības pasākumus, tostarp pirms viņu akreditēšanas pārbaudīt diplomātu, iesaistīto valstu oficiālo darbinieku, tulku, lobistu pārstāvju un citu attiecīgo rīcībspēku iespējamo dalību TNR, un piemērot personām, kas ir atbildīgas par šādām darbībām, atbilstīgus pasākumus, tostarp izraidīšanu, ieceļošanas aizliegumu vai akreditācijas apturēšanu; turklāt aicina dalībvalstis kopīgot attiecīgo informāciju ar partnervalstīm, lai nepieļautu atkārtotu akreditāciju vai turpmāku ļaunprātīgu izmantošanu; pauž nepieciešamību atzīt riskus, ko rada TNR iefiltrēšanās demokrātiskās opozīcijas grupās ārvalstīs, un īstenot koordinētus, kolektīvus pasākumus, lai nepieļautu un cīnītos pret šādām darbības;

63. aicina ES un tās dalībvalstis uzraudzīt tiesu vai tiesībaizsardzības mehānismu ļaunprātīgu izmantošanu, ko veic vainīgā valsts vai ar to saistīti rīcībspēki; aicina ES un tās dalībvalstis, pamatojoties uz pietiekamiem pierādījumiem, apsvērt iespēju piemērot šādām valstīm piesardzības pasākumus;

64. aicina dalībvalstis nodrošināt, ka to tiesiskajā regulējumā ir aizliegta iejaukšanās tiesībās, kas ir aizsargātas saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību konvenciju, tostarp gadījumos, kad šādas darbības tiek veiktas ārvalstu varas vārdā, un ka šāda iesaistīšanās tiek uzskatīta par atbildību pastiprinošu apstākli notiesāšanā par saistītiem nodarījumiem;

65. aicina Padomi izskatīt iespēju identificēt TNR par smagu noziedzīgu nodarījumu ar pārrobežu dimensiju saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 83. pantu, lai attiecīgā gadījumā izveidotu kopīgus ES noteikumus par definīcijām un sankcijām; aicina Komisiju sākt izstrādāt tiesību aktus, lai saskaņotu ārvalstu novērošanas darbību aizliegšanu ES, jo īpaši darbības, kas ir daļa no TNR;

66. aicina tiesībaizsardzības un tiesu iestādes izmeklēt un saukt pie atbildības par TNR, kuras saskaņā ar Romas statūtiem ir noziegumi pret cilvēci;

67. aicina dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju un EĀDD integrēt TNR apdraudējumus ES ceļošanas informācijā un konsulārajos norādījumos, tostarp izmantojot mērķorientētu ceļošanas informāciju par valstīm, par kurām ir ticami pierādījumi, kas liecina par valsts iestāžu vai pastarpināto spēku iesaisti TNR;

68. aicina Komisiju un EĀDD nodrošināt sistemātisku izvērtēšanu attiecībā uz personām un struktūrām, kas ir iesaistītas TNR, lai tām piemērotu ES globālo cilvēktiesību sankciju režīmu (ES Magņitska likumu), un skaidri norādīt TNR kā iemeslu gaidāmā ES pārrobežu noziedzīgas darbības sankciju režīma piemērošanai;

69. aicina Komisiju un dalībvalstis vairāk ieguldīt ar TNR saistītā tiesu medicīnas, finanšu un digitālajā izmeklēšanā, lai identificētu un dokumentētu TNR un noteiktu vainīgos, kā arī lai atbalstītu cietušo ierosinātu tiesvedību;

70. aicina dalībvalstis par prioritāti noteikt TNR tīklu izmeklēšanu un izjaukšanu, ietverot pastarpinātos spēkus un saiknes ar organizēto noziedzību, un to panākt ar uzlabotu koordināciju starp drošības, tiesu un finanšu iestādēm;

Eiropas Savienība kā pasaules līdere cīņā pret transnacionālajām represijām

71. aicina Komisiju un EĀDD sistemātiski ES ārējā darbībā integrēt cīņu pret TNR, tostarp politiskajos un cilvēktiesību dialogos, sadarbībā ar

trešām valstīm un kandidātvalstīm un publiskajā diplomātijā, un publiski paust bažas; aicina Komisiju un EĀDD starptautiskos nolīgumos un sadarbības satvaros iekļaut nosacījumus, kas liedz daudzpusējus un divpusējus nolīgumus par sadarbību krimināllietās ekspluatēt TNR īstenošanai, tostarp paredzot sadarbības apturēšanu;

72. aicina ES un tās dalībvalstis divpusējās attiecībās ar vainīgajām valstīm apspriest TNR gadījumus, tostarp pastarpinātu piespiešanu un represijas pret ģimeni, un prasīt šādas prakses izbeigšanu;

73. aicina Komisiju un EĀDD stiprināt stratēģisko komunikāciju par TNR, skaidri atzīstot tās par globālu draudu, stingri nosodot īstenotājus un apliecinot ES atbalstu cietušajām personām;

74. aicina EĀDD nepārprotami iekļaut TNR ES īpašā pārstāvja cilvēktiesību jautājumos pilnvarās un nodrošināt, ka tās tiek iekļautas ES cilvēktiesību ziņojumos;

75. aicina Komisiju un EĀDD, gatavojot finansēšanas, sadarbības un partnerības nolīgumus ar trešām valstīm, sistemātiski ņemt vērā TNR risku;

76. aicina Komisiju iekļaut TNR kā kategoriju savos ziņojumos par tiesiskumu un ziņojumos par paplašināšanos;

77. aicina Komisiju, īstenojot Eiropas demokrātijas vairogu, noteikt TNR par prioritāti, jo īpaši attiecībā uz Eiropas Demokrātiskās noturības centru;

78. aicina Padomes nākamās prezidentvalstis piešķirt TNR prioritāti ES darba kārtībā, veicināt paraugprakses apmaiņu starp dalībvalstīm un strādāt pie Padomes paziņojuma, kurā būtu izklāstīta saskaņota ES pieeja cīņā pret TNR;

79. atzinīgi vērtē G7 valstu vadītāju paziņojumu par TNR un aicina Padomi un Komisiju vēl vairāk stiprināt koordināciju G7, Eiropas Padomes, Eiropas Drošības un sadarbības organizācijas un ANO līmenī, tostarp pastāvīgi iesaistoties ANO Cilvēktiesību padomē un atbalstot ANO Augstā cilvēktiesību komisāra biroja darbu; turklāt aicina, vērtējot vainīgo valstu iesaisti starpvaldību struktūrās un tajās veiktās iniciatīvas, ņemt vērā šo valstu sistemātisko TNR praksi;

80. aicina dalībvalstis atbalstīt Eiropas Padomes konvenciju par TNR;

81. stingri uzskata, ka ES būtu cieši jākoordinējas ar līdzīgi domājošiem partneriem, tostarp apmainoties ar paraugpraksi par likumdošanu, cietušo aizsardzību, vainīgo noteikšanu un sankcijām pret pastarpināto spēku tīkliem;

°

° °

82. uzdod priekšsēdētājai šo rezolūciju nosūtīt Padomei, Komisijai, Komisijas priekšsēdētājas vietniecei / Savienības Augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos, kā arī dalībvalstu valdībām un parlamentiem.